

Ang Maluwalhating Resulta ng Pagbibinyag para sa mga Patay

"Sapagka't kung paanong ang lahat ng tao ay namamatay dahil sa kanilang pinagmulan mula kay Adan, gayundin ang lahat ng nakikiisa kay Cristo ay muling mabubuhay."

—1 Corinto 15 bersikulo 22, Williams New Testament

IILAN ANG TATANGGI NA ANG BUONG sangkatauhan ay patay na o namamatay. Ipinaliwanag ni Pablo sa ating pambungad na talata na nagsimula ito sa unang tao, si Adan. Ito ay dahil sa pagsuway ni Adan sa banal na kautusan. (Genesis 2 bersikulo 16 at 17; 3 talata 17 hanggang 19). Sa esensya, ang buong ika-15 kabanata ng 1 Corinto ay naglalahad ng katiyakan na ang mga patay ay bibigyan ng pagkakataon para sa ganap na pagsasauli sa buhay sa pamamagitan ng pagkabuhay-muli.

Ipinaliwanag ni Pablo kung bakit ganito: “Sapagkat sa pamamagitan ng tao (Adan). dumating ang kamatayan, sa pamamagitan ng tao (Kristo Jesus), ay dumating din ang muling pagkabuhay ng mga patay.” (talata 21). Dito ay ipinaaalaala sa atin na ang taong si Kristo Jesus ang tumubos sa sanlibutan mula sa kamatayan, na naaayon sa sariling mga salita ni Jesus nang sabihin niyang ibibigay niya ang kaniyang laman “para sa buhay ng sanlibutan.” Juan 6 bersikulo 51

Ginamit ng apostol ang salitang "pantubos" upang ilarawan ang tampok na ito ng plano ng Diyos para sa pagbawi ng tao mula sa paghatol ng kamatayan. Sumulat siya: "Ito ay mabuti at kaayaaya sa paningin ng Diyos na ating Tagapagligtas; Na ibig na ang lahat ng tao ay maligtas, at makarating sa kaalaman ng katotohanan. Sapagkat may isang Diyos, at isang tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang taong si Kristo Jesus; Na ibinigay ang kaniyang sarili bilang pantubos para sa lahat, upang patotohanan sa takdang panahon." 1 Timoteo 2 bersikulo 3 hanggang 6

Ang salitang Griyego sa Bagong Tipan na isinaling "pantubos" ay nangangahulugang "isang presyong katumbas," isang "presyo ng pagtubos." Ang taong si Kristo Jesus, na ipinahayag ng Kasulatan ay "banal, walang kapintasan, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanang," ay tumutugma sa sakdal na taong si Adan, na nilalang ayon sa larawan ng Diyos. (Hebreo 7 talata 26; Genesis 1 talata 26 at 27). Si Adan ang nagdala ng kamatayan sa kanyang sarili at sa kanyang buong supling sa pamamagitan ng paglabag sa banal na batas. Ibinigay ng sakdal na tao, si Jesus, ang kaniyang sarili sa hain na kamatayan, at sa paggawa nito siya ay katumbas ng halaga. Ang sakripisyong iyon ay naglaan ng pagtubos para kay Adan at samakatuwid ang lahat ng nagmula sa kanya—ang buong sangkatauhan. Ang "pantubos na ito para sa lahat," gaya ng inilarawan dito ni Pablo, ay nagbukas ng daan para sa lahat upang mabuhay muli.

Sumulat si Pablo sa ibang lugar: "Ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Kristo na ating Panginoon." (Roma 6 bersikulo 23). Ang katulad na kaisipan ay ipinahayag sa Juan 3 bersikulo 16 at 17: "Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kaniya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Ipinaliwanag pa ni Jesus, “Ang sumasampalataya sa kanya (Jesus) ay hindi hinahatulan: ngunit ang hindi sumasampalataya ay hinatulan na, sapagkat hindi siya sumampalataya sa pangalan ng bugtong na Anak ng Diyos.” (Juan 3 bersikulo 18). Ang mga tekstong ito ay nagpapakita na ang buong mundo, sa pamamagitan ng pagmamana, ay nasa ilalim ng paghatol sa kamatayan, at ang pagpapalaya mula sa paghatol na ito at ang pagkakataon para sa pagpapanumbalik sa perpektong buhay ay inilaan sa pamamagitan ni Kristo. Gayunman, ang pagsasauli na ito ay nakasalalay sa pananampalataya at pagtanggap ng indibiduwal kung saan ginawa ang maibiging paglalaang ito.

Sa kasalukuyang panahon na ito, yaong mga, sa pagkatuto tungkol sa probisyong ito ng biyaya ng Diyos, tinatanggap ito sa mga kondisyon ng pagsunod at buong pag-aalay na gawin ang banal na kalooban, ay sinasabing “matuwid,” itinuring na matuwid sa paningin ng Diyos. Sumulat si Pablo, “Yamang inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, mayroon tayong kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Kristo.” (Roma 5 bersikulo 1). Yaong mga hindi lumapit kay Kristo nang may ganap na pananampalataya, na sinusupportahan ng ganap na pag-aalay ng kanilang buhay upang gawin ang kalooban ng Diyos sa pamamagitan ng pagsunod sa mga yapak ni Jesus, ay hindi natatamasa sa kasalukuyang panahon ang “kapayapaan sa Diyos.” Ang mga ito ay hiwalay pa rin sa kanya sa pamamagitan ng kasalanan—pa rin sa ilalim ng paghatol sa kamatayan.

Walang ibang paraan ng kaligtasan mula sa kamatayan kundi sa pamamagitan ni Kristo. Sa pagsasalita tungkol kay Jesus, sinabi ni Pedro, “Walang kaligtasan sa kanino man: sapagka’t walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao, na ating ikaligtas.” (Mga Gawa 4 talata 12). Ang dahilan kung bakit walang kaligtasan mula sa kamatayan maliban sa pamamagitan ni Jesus ay dahil siya lamang ang nagbuhos ng kanyang sakdal na dugo ng tao sa ngalan ng sinumpa ng kasalanan at namamatay na lahi. Ang pagbubuhos ng dugo, sa Kasulatan, ay isang simbolo ng

buhay na ibinuhos, at “ibinuhos ni Jesus ang kaniyang kaluluwa sa kamatayan,” upang si Adan at ang lahat ng kaniyang mga supling ay magkaroon ng pagkakataong mabuhay. Isaias 53 bersikulo 12

Kapag tinanggap natin sa pamamagitan ng pananampalataya ang mga probisyon ng itinigis na dugo ni Kristo, at inialay ang ating sarili sa banal na kalooban, makikita natin na may higit pa rito kaysa sa paniniwala lamang. Sumulat si Pablo: “Sa inyo ay ipinagkaloob alang-alang kay Kristo, hindi lamang upang maniwala sa kaniya, kundi upang magdusa din alang-alang sa kaniya.” (Filipos 1 bersikulo 29). Maraming kasulatan ang nagsasaad na isang pribilehiyo ng mga Kristiyano na magdusa kasama ni Jesus. Sa kanyang liham kay Timoteo, isinulat ni Pablo, “Tapat ang pananalita: Sapagka't kung tayo'y nangamatay na kasama niya, ay mabubuhay din tayong kasama niya: Kung tayo'y magtitiis, tayo rin ay maghahari na kasama niya.” 2 Timoteo 2 bersikulo 11 at 12

PARA SA MGA PATAYÎ

Angkop na binanggit ni Pablo ang aspektong ito ng banal na kalooban para sa lahat ng mananampalataya kaugnay ng kaniyang pagtalakay sa pagkabuhay-muli ng mga patay. Malamang na may ilan sa simbahan sa Corinto na hindi naniniwala sa muling pagkabuhay ni Jesus. Itinuro niya na kung si Kristo ay hindi nabuhay mula sa mga patay ay walang pag-asa na sinuman sa mga patay ay muling mabubuhay. Ipinakita niya, sa kabaligtaran, hindi lamang na si Jesus ay ibinangon mula sa mga patay, kundi na ang lahat, sa pamamagitan niya, ay bubuhayin mula sa mga patay at magkakaroon ng pagkakataong maibalik sa sakdal na buhay. 1 Corinto 15 bersikulo 12 hanggang 22

Malinaw na ipinakita ng apostol na ito ay isasakatuparan sa pamamagitan ng pamamahala ni Kristo, at na siya ay maghahari

hanggang ang lahat ng mga kaaway ay mailagay sa ilalim ng kaniyang mga paa. Maging ang kamatayan mismo ay mawawasak. Kapag natapos na ang maluwalhating gawaing iyon, ang kaharian ni Cristo ay ibibigay sa Ama, upang siya ay “maging lahat sa lahat.” 1 Corinto 15 bersikulo 24 hanggang 28

Dito ay idinagdag ni Pablo ang mga salitang ito: "Ano ang gagawin ng mga binabautismuhan dahil sa mga patay, kung ang mga patay ay hindi muling bumangon? Bakit nga sila binabautismuhan para sa mga patay? At bakit kami nalalagay sa panganib sa bawat oras? Ako ay tumututol sa pamamagitan ng inyong pagsasaya na mayroon ako kay Kristo Jesus na ating Panginoon, ako ay namamatay araw-araw. Kung ayon sa paraan ng mga tao ay nakipagbaka ako sa mga hayop sa Efeso, kung tayo'y magsisiinom ng mga patay, kung bukas ay hindi tayo mabubuhay; mamatay tayo." bersikulo 29 hanggang 32

Dito ay ipinapaalala sa atin na ang mga tunay na mananampalataya kay Kristo—ang mga talagang sumusunod sa kanyang mga yapak sa kasalukuyang panahon—ay nagdurusa at namamatay na kasama niya. Ito, ang paliwanag ni Pablo, ay alang-alang sa “patay” na sanlibutan ng sangkatauhan, na nagpapahiwatig na sa ilang paraan ang mga patay ay makikinabang sa mga pagdurusa at kamatayan ng mga tagasunod ni Jesus. Ito, sa katunayan, ay isa sa mahahalagang katangian ng dakilang disenyo ng Diyos para sa pagbibigay-buhay sa daigdig ng sangkatauhan. Ibinibigay ito sa ating pansin sa maraming paraan sa Kasulatan. Isa sa mga iyon ay sa pamamagitan ng pangako na ginawa ng Diyos kay Abraham, na sa pamamagitan ng kanyang binhi ay pagpapalain ang lahat ng pamilya sa mundo. Genesis 12 bersikulo 3; 22 talata 18

Tinukoy ni Pablo na ang ipinangakong binhi ni Abraham na ito ay si Jesus, at idinagdag, “Ang lahat sa inyo na nabautismuhan kay Cristo ay nagsuot kay Cristo. ... At kung kayo ay kay Cristo, kayo nga ay binhi ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako.” (Galacia 3 bersikulo 16 at 27 hanggang 29). Dito ay maliwanag na

yaong mga nabinyagan kay Kristo at mga tapat, ay magmamana kasama niya ng pangako ng pagpapala sa lahat ng mga pamilya sa mundo. Yamang ang “mga pamilya sa lupa” na ito na pagpapalain ay patay o namamatay, makatuwirang isipin na yaong mga nabautismuhan kay Jesu-Kristo ay, sa simbolikong pananalita, ay “binautismuhan para sa mga patay.” Sa pamamagitan ng binyag na ito ay napatunayang karapat-dapat sila, at inihanda para sa dakilang gawain sa hinaharap na pagpapala sa lahat ng pamilya sa mundo.

IPINALIWANAG PA ANG BAUTISMO

Ang paglulubog sa tubig na awtorisado sa Kasulatan para sa mga Kristiyano ay isang simbolo o larawan lamang ng tunay na bautismo, na hindi sa tubig kundi kay Kristo, at higit na partikular sa kanyang kamatayan. Sinabi ni Pablo: “Hindi ba ninyo nalalaman, na tayong lahat na nabautismuhan kay Jesucristo ay nabautismuhan sa kanyang kamatayan? ... Sapagkat kung tayo ay itinanim na magkakasama sa wangis ng kanyang kamatayan, tayo rin ay magiging kawangis ng kanyang pagkabuhay na mag-uli.” Roma 6 bersikulo 3 at 5

Ano ang “kahalintulad” ng kamatayan ni Jesus? Ipinaliwanag pa ng apostol: “Sa pagkamatay niya, siya'y namatay na minsan sa kasalanan: ... Gayon din naman, ariin ninyo ang inyong sarili na tunay na mga patay sa kasalanan.” (talata 10 at 11). Si Jesus ay hindi kailanman naging makasalanan. Samakatuwid, ang kaniyang kamatayan “sa kasalanan” ay isang hain na kamatayan alang-alang sa isinumpa ng kasalanang sanlibutan ng sangkatauhan. Ang ating pagiging itinanim kasama niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan ay isang handog na kamatayan. Sumulat si Pablo: “Kaya nga, mga kapatid, ipinamamanhik ko sa inyo, sa pamamagitan ng mga awa ng Diyos, na inyong iharap ang inyong mga katawan na isang haing buhay,

banal, kaayaaya sa Diyos, na siyang inyong makatuwirang paglilingkod.” Roma 12 bersikulo 1

Sa pagtukoy sa kanyang bautismo sa sakripisyong kamatayan, sinabi ni Jesus, “Mayroon akong bautismo na dapat bautismuhan; at gaano ako nahihirapan hanggang sa ito ay maganap!” (Lucas 12 bersikulo 50). Ang salitang Griego na isinalin dito na “nahihirapan” ay may kahulugan ng pagiging napilitan o abala. Ang pagtukoy ng ating Panginoon ay maliwanag sa mga oras ng pagtatapos ng kanyang ministeryo, kung kailan siya huhulihin at papatayin. Kaya ang kaniyang bautismo ay, sa literal na diwa, ay isang “bautismo sa kamatayan.”

Nang hilingin ng dalawa sa kaniyang mga alagad na maupo, ang isa sa kaniyang kanan at ang isa sa kaniyang kaliwang kamay sa kaniyang kaharian, sinabi ni Jesus sa kanila: “Hindi ninyo nalalaman ang inyong hinihingi: maaari ba kayong uminom sa saro na aking iinumun, at magpabautismo sa bautismo na aking binabautismuhan?” — Marcos 10 bersikulo 35 hanggang 38

Sinabi ng dalawang disipulong ito na maaari nilang maranasan ang mga karanasang tinutukoy ni Jesus, kaya sinabi niya, “inumun nga ninyo ang saro na aking iinumun; at sa bautismo na ibinautismo sa akin ay babautismuhan kayo.” (talata 39). Ang ibig sabihin ng salitang binyag ay “ilibing,” at ang tinutukoy sa iba't ibang tekstong ito ay ang paglilibing ng ating mga kalooban sa kalooban ng Diyos. Kalooban ng Diyos na mamatay si Jesus bilang sakripisyo para sa mga kasalanan ng mundo, kaya ang paglilibing sa kalooban ng Guro sa kalooban ng kanyang Ama sa Langit ay nangangahulugan din ng kanyang binyag sa kamatayan. Katulad nito, ito ay kalooban ng Diyos para sa mga disipulo ni Jesus na sundin ang kanilang Guro sa kamatayan, upang mabautismuhan sa kanyang bautismo, na ipinaliwanag ni Pablo na isang bautismo sa kamatayan.

Ang sakripisyong kamatayan ni Jesus ay naglaan para sa pagkansela ng hatol ng kamatayang nakapatong laban sa lahing

Adan; walang ibang sakripisyo ang kailangan para dito. Gayunpaman, ang mundo, na ginawang malaya mula sa paghatol, ay kailangang maliwanagan tungkol sa gawaing paghahain ni Kristo. Karagdagan pa rito, ang sangkatauhan ay kailangang maiangat mula sa mental at moral na pagkasira, at malinis mula sa lahat ng nalalabing epekto ng kasalanan, upang maibalik sa kasakdalan na nawala kay Adan. Ang tapat na mga tagasunod ni Jesus na itinanim nang sama-sama sa pagkakahawig ng kanyang kamatayan ay dapat makibahagi sa gawaing ito ng pagliliwanag at pagpapanumbalik.

PAGKAKASUNDO SA MUNDO

Ang pagkakasundo ay maaaring tukuyin bilang ang proseso ng pag-aayos o paglutas ng mga pagkakaiba, kontradiksyon, o salungatan upang ang dalawa o higit pang partido ay maibalik sa pabor sa isa't isa. Sumulat si Pablo tungkol sa pakikipagkasundo ng sangkatauhan sa Diyos: “Ang lahat ng mga bagay ay mula sa Diyos, na siyang nagpakikipagkasundo sa atin sa kanyang sarili sa pamamagitan ni Jesu-Kristo, at nagbigay sa amin ng ministeryo ng pakikipagkasundo: Sa makatuwid, na ang Diyos ay na kay Kristo, na nakikipagkasundo sa sanglibutan sa kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang, at ipinagkatiwala namin sa amin ang salita ng pakikipagkasundo. nagsusumamo sa inyo sa pamamagitan namin: idinadalangin namin kayo bilang kahalili ni Kristo, makipagkasundo kayo sa Diyos.”—2 Corinto 5 bersikulo 18 hanggang 20

Ipinapahiwatig mula sa talatang ito na ang nagsasakripisyong mga tagasunod ng Guro ay nakikibahagi sa kanya sa “ministeryo ng pagkakasundo,” ang gawain ng pakikipagkasundo sa mundo ng sangkatauhan sa Diyos. Ang gawaing ito ay nagmula sa Diyos, ang dakilang May-akda ng plano ng kaligtasan para sa nawawalang lahi. Ang Kanyang plano ay isinagawa sa pamamagitan ni Jesus: “Ang Diyos ay na kay Kristo,

ipinagkasundo ang mundo sa kanyang sarili.” At tayo, ang mga tagasunod ni Kristo, ay inilarawan bilang mga kinatawan ni Kristo sa gawain ng pakikipagkasundo na pinaglaanan niya. Binigyan tayo, o “nagkatiwala sa amin,” ang “salita ng pagkakasundo.”

Mababasa sa talatang 21: “Siya (si Jesus). na hindi nakakilala ng kasalanan ay ginawa niyang handog para sa kasalanan para sa atin, upang tayo ay maging katuwiran ng Diyos sa kaniya.” (2 Mga Taga-Corinto 5 talata 21, Binagong Bersyon na Pinagbuti at Itinuwid). Narito mayroon tayong paliwanag ng batayan kung saan tayo, na sa pamamagitan ng mana na mga miyembro ng sinumpa-sa-sala at namamatay na lahi, ay maaaring gamitin ng Diyos sa gawain ng pakikipagkasundo. Ito ay dahil si Kristo, una sa lahat, ay gumawa ng probisyon para sa ating pagkakasundo, at sa pagtanggap ng probisyong ito tayo ay ginawang “katuwiran ng Diyos sa kanya.” Wala tayong idinagdag sa halaga ng dugo kung saan tayo nagkakasundo, ngunit ang kapangyarihan ng dugong iyon ay nakakaapekto sa ating pagkakasundo, at itinuring tayo ng Diyos bilang matuwid, at binibigyan tayo ng pribilehiyong makibahagi kay Kristo sa gawain ng pakikipagkasundo para sa iba.

Nagpatuloy si Pablo sa kabanata 6, ang unang talata: “Kami nga, bilang mga manggagawang kasama niya, ay namamanhik din sa inyo na huwag ninyong tanggapin ang biyaya ng Diyos nang walang kabuluhan.” Napakaganda ng biyaya ng Diyos na hinihimok ng apostol na huwag nating tanggapin nang walang kabuluhan! Ang pribilehiyong ito na maging manggagawang kasama niya ay isang gawaing sumasaklaw sa dalawang kapanahunan sa plano ng kaligtasan ng Diyos—ang kasalukuyang Ebanghelyo, o Kapanahunan ng Kristiyano, at ang paparating na Panahon ng Mesiyano. Inatasan ni Kristo ang kanyang mga tagasunod na pumunta sa buong mundo at ipangaral ang Ebanghelyo (Griyego: isang magandang mensahe)—ang salita ng pagkakasundo. (Mateo 24 talata 14; Gawa 1 talata 8). Ang gawaing ito ay nangangailangan ng sakripisyo, ang pag-aalay ng ating buhay sa paglilingkod sa

Panginoon. Ito ang kasangkot sa ating bautismo sa kamatayan kasama ni Kristo, ang ating pagdurusa at pagkamatay kasama niya.

Pagkatapos, gaya ng nakita natin, ang gawain ng nalalapit na Panahon ng Mesianiko, kapag ang lahat ng mga miyembro ng katawan ni Kristo ay natipon at naihanda na, ay ang pagkakasundo at pagpapanumbalik ng natitirang bahagi ng sangkatauhan sa buhay. Sumulat si Pablo: “Sa panahong sinasang-ayunan, ako ay nakinig sa iyo, at, sa isang araw ng kaligtasan, tinulungan kita; O! 2 Corinthians 6 verse 2, Rotherham Emphasized Bible

Ang pananalitang, “Ngayon, isang inaprubahang panahon,” ay hindi angkop sa buong buhay ng mga indibiduwal, ngunit sa isang yugto sa plano ng Diyos—sa kasalukuyang Panahon ng Ebanghelyo—nang tinanggap ng Ama sa Langit ang sakripisyo ng kanyang mga tao at inatasan sila ng tungkulin sa kanyang plano bilang mga manggagawa kasama niya. Sa tekstong ito, binanggit ni Pablo ang bahagi mula sa Isaias 49 talata 8 at 9: “Ganito ang sabi ng Panginoon, Sa isang kalugud-lugod na panahon ay dininig kita, at sa araw ng kaligtasan ay tinulungan kita: at aking iingat ka, at ibibigay kita na pinaka tipan ng mga tao, upang itatag ang lupa, upang manahin ang mga natiwangwang na mga mana, upang ikaw ay mapunta sa mga sira; kadiliman, magpakita kayo ng inyong sarili sa mga daan, at ang kanilang pastulan ay nasa lahat ng matataas na dako.

KAPWA LANGIT AT LUPA ANG KALIGTASAN

Sa kasalukuyang panahon, yaong sa pamamagitan ng pananampalataya ay nakikibahagi sa paglalaan ng buhay na ginawa para sa kanila ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo, kung tapat hanggang kamatayan, ay dadakilain sa kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan. (Roma 2 bersikulo 7). Sila

ay binanggit sa Hebreo 3 bersikulo 1 bilang “mga kabahagi ng makalangit na pagtawag.” Sa 2 Pedro 1 talata 4 sila ay inilarawan bilang binibigyan ng mga pangako kung saan sila ay maaaring maging kabahagi ng “dibinong kalikasan,” na siyang kalikasan ng Diyos. Sa Roma 5 bersikulo 2 ang mga ito ay inilalarawan bilang nagagalak sa “pag-asa ng kaluwalhatian ng Diyos.”

Ang banal na kalikasan ay hindi lamang imortalidad, kundi pati na rin ang pinagmumulan ng buhay. Kaya naman, gaya ng sa Isaias 49 bersikulo 8 at 9, na sinipi sa itaas, yaong mga tinutukoy bilang iniingatan ng Diyos sa lahat ng kanilang mga pagsubok, habang sila ay nagdurusa kasama ni Kristo sa kaniyang bautismo sa kamatayan, ay inilalarawan na nagsasabi sa mga bilanggo, “Humayo kayo,” at sa mga nasa kadiliman, “Magpakita kayo.” Ito ang “mga bilanggo,” ang malaking nalalabi sa sangkatauhan, kapuwa patay at buhay na, sa pamamagitan ni Kristo at ng kaniyang tapat na mga tagasunod, ay aalisin sa pagkaalipin sa Adaniko na kamatayan. Ang mga ito, gayunpaman, ay hindi itataas sa banal na kalikasan, gaya ng magiging simbahan, ngunit ilalabas “upang magmana ng tiwangwang mga pamana.”

Ito ang pamana ng buhay sa lupa, at ang kapangyarihan sa lupa na ibinigay kay Adan, ngunit nawala sa kanya dahil sa kasalanan. Ang pamanang ito ng buhay sa lupa ay binili ng dugo ni Kristo, at ang simbahan ay sasama sa kanya sa pagpapanumbalik ng pamana na ito sa lahat ng susunod sa mga batas ng libong-taong kaharian ng pagpapala, kung saan ang mga patay na para sa kanila ay binibinyagan ngayon ng mga tunay na Kristiyano ay maliliwanagan at bibigyan ng pagkakataong makabalik sa pagiging perpekto ng buhay ng tao.

Napakalaking pasasalamat natin na ang ating maibigin at walang-hanggang Diyos ay naging laging-handog na tulong para sa kaniyang nagsasakripisyong bayan sa buong “araw ng kaligtasan,” na pinaniniwalaan nating malapit nang matapos! Natutuwa tayo na, sa pamamagitan ng merito ng dugo ni Cristo, tinatanggap ng ating Ama sa Langit ang mga sakripisyo ng

kanyang mga tao, at ginagawang posible ang pagsubok ng kanilang katapatan sa kanya, na tumitingin sa kanilang pinakamataas na kadakilaan sa banal na kalikasan.

Gaya ng nakita natin, kahit sa panahon na ang kanilang binyag sa kamatayan ay nagpapatuloy, ginagamit sila ng Panginoon bilang mga katrabaho sa kanyang dakilang plano ng kaligtasan. Ang mga ito ay patuloy na gagamitin bilang mga ministro ng pakikipagkasundo sa susunod na kapanahunan, sapagkat sila ay maghahatid ng mensahe ng pagkakasundo at pagpapanumbalik sa buong sangkatauhan, hanggang sa kalaunan ay pupunuin ng kaalamang ito ng Panginoon ang lupa “gaya ng tubig na tumatakip sa dagat.” Isaias 11 bersikulo 9; Habakuk 2 bersikulo 14

Sa pamamagitan ng simbahan, bilang mga embahador para kay Kristo, at paggamit ng salita ng pakikipagkasundo, na ang kaalaman sa “pantubos para sa lahat” na inilaan ni Jesus ay, sa takdang panahon, ay “mapatotoo,” o maipapaalam sa lahat. 1 Timoteo 2 bersikulo 3 hanggang 6

ANG BRIDE

Sa simbolikong wika, binabanggit ng Bibliya ang tapat na simbahan sa kabuuan—lahat ng mga, sa kasalukuyang Panahon ng Ebanghelyo ay itinanim nang sama-sama sa pagkakahawig ng kamatayan ni Jesus—bilang ang "nobyang" ni Kristo. Sa Pahayag 19 bersikulo 7, binanggit si Jesus bilang ang “Kordero,” dahil sa likas na pagsasakripisyo ng pagtubos. Mababasa natin: “Magsaya tayo at magsaya, at bigyan siya ng karangalan: sapagkat dumating na ang kasal ng Kordero, at ang kaniyang asawa ay naghanda ng kaniyang sarili.”

Ang “paghahanda” na ito sa kasalukuyang panahon ng mga makikiisa kay Jesus sa kaluwalhatian at makibahagi sa kaniya sa pagpapanumbalik ng sangkatauhan sa Panahon ng Mesyaniko,

ay nangangailangan ng maraming pagsasakripisyo at pagdurusang. Ang sariling ministeryo ni Jesus ay pangunahin nang nagsasakripisyo, na nagtapos sa kamatayan. Hinihimok tayo ng Kasulatan na maging katulad niya, na simbolikong ilibing na kasama niya sa pamamagitan ng bautismo sa kamatayan.

Ang adornment ng bride-to-be, bukod pa sa pagiging dimakasariling pag-ibig na humahantong sa sakripisyo para sa iba, ay isang palamuti rin ng kababaang-loob at pagsunod sa paggawa ng kalooban ng Diyos. Ito ay, sa katunayan, isang masaganang kumbinasyon ng lahat ng mga bunga at mga biyaya ng Banal na Espiritu. (Galacia 5 bersikulo 22 at 23; 2 Pedro 1 bersikulo 5 hanggang 7). Kapag ang bawat magiging miyembro ng hinaharap na kasintahang babae ni Kristo ay “ginayak para sa kaniyang asawa,” at ang kabuuan ay inilabas sa “unang pagkabuhay-muli,” mangyayari ang kasal ng Kordero at ng kaniyang nobya. Apocalipsis 21 talata 2; 20 talata 6

Pagkatapos ay matutupad ang Apocalipsis 22 talata 17, sapagkat hindi pa magkakaroon ng kumpletong uring nobya. Ang teksto ay mababasa: "Ang Espiritu at ang kasintahang babae ay nagsabi, Halika. At ang nakikinig ay magsabi, Halika. At ang nauuhaw ay pumarito. At ang sinomang may ibig, ay kumuha ng tubig ng buhay na walang bayad." Ipinabatid sa atin na ang “Espiritu,” ang banal na kapangyarihan at impluwensiya ng Diyos na makikita sa pamamagitan ng kaniyang Anak, si Kristo Jesus, at ang “kasintahang babae,” ang tapat na simbahan, ay bubuo ng paraan kung saan ang sangkatauhan ay aanyayahang uminom ng “tubig ng buhay.” Sa gayon ay muling inihayag ang kakaibang posisyon sa plano ng kaligtasan na ginagawa ng mga taong pinagsama-sama sa pagkakahawig ng kamatayan ni Jesus.

Hindi kataka-taka na itinuro ni Pablo kung gaano walang kabuluhan ang pagdurusang at kamatayan ng mga Kristiyanong, kung gaano kawalang kahulugan ang ating bautismo para sa mga patay, kung walang muling pagkabuhay ng mga patay! Gayunpaman, alam natin na magkakaroon ng muling pagkabuhay

ng mga patay, dahil si Kristo, “ang mga unang bunga,” ay ibinangon na mula sa mga patay at itinaas sa makalangit na kaluwalhatian. (1 Corinto 15 bersikulo 23). Ang “unang pagkabuhay na mag-uli” ay yayakapin ang lahat ng nagdusa at namatay na kasama niya upang sila ay mabuhay at magharing kasama niya, ngunit ang maluwalhating pag-asang ito ay makakamit lamang sa pamamagitan ng katapatan “hanggang sa kamatayan.” Apocalipsis 2 talata 10

Nagagalak tayo sa katiyakan ng banal na tulong para sa mga nag-aalay ng kanilang buhay sa sakripisyo. Ang isa sa pinakamalaking insentibo sa katapatan ay ang pangako ng Banal na Kasulatan na ang ating pagiging “binyagan para sa mga patay” na mundo sa kasalukuyang panahon ay upang maipon para sa kanilang sukdulang pakinabang sa susunod na panahon sa plano ng Diyos. Kung tapat, makikibahagi tayo sa dakilang gawain sa hinaharap na muling buhayin ang patay na sanlibutan, pagbibigay-liwanag sa kanila, pakikipagkasundo sa kanila sa Diyos, at pagbibigay sa INTERNATIONAL BIBLE STUDIES—Aralin para sa Pebrero 2

Pagdarasal ng Wasto

Susing Talata: “Manalangin nga kayo ng ganito: Ama namin na nasa langit, Sambahin nawa ang iyong pangalan.”
Mateo 6 talata 9

Napiling Kasulatan: Mateo 6 bersikulo 5 hanggang 15

Matapos “manalangin sa isang lugar” si Jesus ay nagtanong ang isang alagad, “Panginoon, turuan mo kaming manalangin.” (Lucas 11 talata 1 hanggang 4). Hindi natin dapat ipagpalagay na ang disipulong ito ay hindi kailanman nanalangin nang itanong niya ang tanong na ito. Gayunman, waring natanto ng mga alagad na hindi lamang ang mga turo ni Jesus ay lubhang naiiba sa mga turo ng mga eskriba at mga Pariseo sa iba't ibang punto, kundi pati na

rin ang kaniyang paraan ng pananalangin. Kaya't ninais nilang makuha ang kanyang tagubilin sa panalangin.

Ang aral ni Jesus tungkol sa panalangin ay nakaulat sa mga Ebanghelyo nina Lucas at Mateo. (Lucas 11 talata 1 hanggang 13; Mateo 6 talata 5 hanggang 15). Hindi natin dapat unawain na sinadya ni Jesus na ulitin ang kanyang mga salita nang pasalita kapag nananalangin, ngunit sa halip ay sinabi niya, "Sa ganitong paraan manalangin." Sa madaling salita, hindi ibinigay sa atin ni Jesus ang eksaktong mga salita na dapat sabihin, bagkus ay nagbigay siya ng pangkalahatang halimbawa ng istilo at nilalaman ng ating mga panalangin—simple, maikli, direkta, maayos, at magalang. Samakatuwid, dapat nating iwasang ulitin ang parehong pormal na salita sa bawat panalangin, o isipin na sa pamamagitan ng pagbibigay ng mahabang panalangin ay mahahanga natin ang mga nakikinig o kahit papaano ay magiging mas katanggap-tanggap sa ating Ama sa Langit. Mateo 6 bersikulo 7

“Ama namin na nasa langit.” (talata 9). Ang pananalitang “Ama Namin” ay bago sana sa mga Judio, sapagkat sila ay naging isang bansa ng “mga lingkod.” (Ezra 5 talata 11; Knee-hau-my-yah 1 talata 6). Gayunman, sa Bagong Tipan, sinabi ng apostol tungkol sa mga Judiong tumanggap kay Jesus, “sa kanila ay binigyan niya ng kapangyarihan (Griyego: pribilehiyo) na maging mga anak ng Diyos.” (Juan 1 bersikulo 12). “Sambahin ang iyong pangalan” ay nagpapahayag ng isang mapitagang pagsamba at pagpapahalaga sa kabutihan at kadakilaan ng Diyos. Ang ating unang iniisip sa panalangin ay dapat na sa Diyos, hindi sa ating sarili, ni sa iba na mahalaga sa atin.

“Dumating nawa ang iyong kaharian.” (Mateo 6 talata 10). Dapat nating ipagdasal na malapit nang dumating ang kaharian ng Diyos, na kanyang ipinangako na magpapala sa buong sangkatauhan at magiging walang hanggang solusyon para sa bawat problema, problema, at kasamaan ng kasalukuyang mundo. Ang pag-asang ito ng kaharian ay tutulong sa atin na malampasan ang mga

pagsubok at kahirapan sa ngayon habang pinag-iisipan natin ang pag-asam ng isang panahon ng pagpapala sa lahat.

“Gawin ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” Dapat nating ipahayag ang ating pagtitiwala na tutuparin ng Diyos ang lahat ng marami niyang pangako. “Bigyan mo kami ngayon ng aming pang-araw-araw na pagkain.” (talata 11). Dapat nating kilalanin ang ating patuloy na pag-asa sa Diyos, tinatanggap ang kanyang pangangalaga at patnubay sa ating pang-araw-araw na buhay may kinalaman sa espirituwal at temporal na mga bagay.

"Patawarin mo kami sa aming mga kasalanan, gaya ng pagpapatawad namin sa mga nagkasala sa amin." (talata 12, International Standard Version). Madalas nating kulang sa perpektong pamantayan ng Diyos kaya dapat nating ipahayag sa panalangin ang ating pangangailangan ng kanyang habag at awa, paghingi ng kapatawaran sa pamamagitan ng merito ng ating Tagapagligtas, at ipahayag ang ating hangaring magbago. Hinihiling din natin sa ating Ama sa Langit na tulungan tayong magkaroon ng awa sa iba na maaaring magkasala sa atin. Mateo 5 bersikulo 44

“Huwag mo kaming ihatid sa tukso, kundi iligtas mo kami sa masama.” (Mateo 6 talata 13). Dapat nating hilingin na gabayan ng Diyos ang ating mga hakbang sa buhay upang walang pagsubok na dumating sa atin na hindi natin kakayanin, at tulungan niya tayong matuto mula sa mga pagsubok na pinahihintulutan niya para sa ating paglago. (1 Corinto 10 bersikulo 13; Roma 8 bersikulo 28). Kaya nakikita natin ang paraan ng panalangin na ibinigay sa atin ni Jesus upang maging kalugud-lugod sa Diyos, habang ipinahahayag natin sa kaniya ang ating pagnanais na gawin ang kaniyang kalooban mula sa ating puso. Efeso 6 bersikulo 6